

maa siges, at de paa sine Steder bruge og have brugt denne Rilde altfor stærkt og hensynsløst; dette gjælder navnlig om flere Fjorde og Smaavande; og denne Omstændighed er for saa vidt et langt vigtigere Motiv for Lovgivning til at træde til, end hvis Fiskerierne vare forsømt, som den her har Udseende til at virke med langt større Nytte. Netop den store Virksomhed, som Fiskerne udiøtte, er det saaledes efter vor Mening, der nødvendiggjør en Lovgivning paa dette Omraade. — Hvad der her er bemærket, gjælder kun om Havfiskeriet. Om Færskvandsfiskeriet kan det vel derimod siges, at det med nogle saa Undtagelser ligger forsømt her i Landet; men vi maa heller ikke glemme, at vort lille Land i Hovedsagen er et Oland, og at det paa sine indskrænkede Fladerum ikke har Plads for større Indsøer eller Elve, saa at det ligger i selve Naturforholdene, at Færskvandsfiskeriet kun kan vinde en underordnet Betydning og maaske endog de fleste Steder drives mere til Fornøjelse, end som egentlig Indtægtskilde. Naar dertil kommer, at Søer lægges tørre, Aløb reguleres saaledes, at intet Vand kan blive staaende, at Kjør og lignende mindre Opdrætssteder for Fisk udgraves —, Alt til Fordel for Agerbruget, som ifkun lader de fornødne Vandingssteder tilbage, saa er det forklarligt, at den nævnte Art Fiskeri kun kan vække liden Interesse og oftest er bleven betragtet med Ligegyldighed. Saa vanskeligt som det f. Ex. i Sverig vilde være at give en udtømmende Fortegnelse over alle brugbare Vandte for talrige Arter af Færskvandsfisk, saa let vil det være her i Landet. Paa de enkelte Steder, hvor Opgang af laarte Fisk finder Sted, saasom Gudena og Kolbingaa, er Fiskeriet ikke forsømt, paa sine Steder findes ogsaa Damfiskeri planmæssig brugt; men i flere af de større Søer, f. Ex. ved Sorø og Østrom, og i Aar som Skjænaa, kan det med Rette kaldes forsømt.

Der er imidlertid en saa overordentlig stor Forskjel paa Saltvands- og Færskvandsfiskeri, baade hvad Udgangen til at drive dem angaar og i Henseende til Vanskelighederne og Kostbarheden ved deres Drift, at de aldeles ikke kunne sammenstilles, heller ikke som Lovgivningsgenne. Medens vi saaledes ikke tro, at Lovgivningen vilde kunne udøve nogen væsentlig Indflydelse til Fremme af Havfiskeriet, hvis vore Fiskere ikke af sig selv viste sig virksomme herfor, saa ere vi tilbøjelige til at antage, at der vel vil kunne fremkalbes hos Gjærne af de færreste Vandte en større Interesse for Færskvandsfiskeriets Udvikling ved en Lovgivning, der sætter dem i Stand til at drive Fiskeriet usforstyrret paa en rationel og frugtbringende Maade.

Lovgivningens Opgave maa nu være at give Regler for Udgangen til Fiskeridrift, at beskytte Fiskernes Idret mod Forstyrrelse og Angreb udefra, at ordne Fiskeridriften paa Steder, hvor Flere drive Fiskeri jævnsides, hvorunder navnlig ogsaa falder at beskytte den ene Fisker mod Indgreb ved andre Fiskeres Fiskeri, og at beskytte Fiskebestanden mod Ødelæggelse.

Hvad det første Punkt angaar, da fremgaar det af hvad ovenfor er bemærket, at vi i det Hele anse de i saa Henseende for Tiden gjældende Bestemmelser for tilfredsstillende, og forsaavidt Udgangen til Fiskeri er betinget af Gjendomsret til Fiskevandet, kan der selvfølgelig ikke være Spørgsmaal om at foretage Forandringer heri. Smidleriid anse vi det hensigtsmæssigt, at ogsaa disse Bestemmelser optages i en eventuel ny Lov, for at den, saa vidt muligt, kan omfatte den hele Fiskerilovgivning. Ligesaa er det alt tidligere bemærket, at vor Lovgivning savner tilstrækkelig Klar og fyldestgjørende Bestemmelser om Straf for ulovligt Fiskeri og al anden Beskyttelse for Fiskernes Virksomhed.

I de to sidstnævnte Punkter endelig møde vi den Del af Lovgivningens Opgave, der tør anses for den vigtigste, idet der bliver Spørgsmaal om at bidrage til, at Fiskeriernes økonomiske Udbytte kan blive saa stort som muligt og fordelt paa de forskjellige Øender paa den for Samsundet og Befolkningen heldigste Maade. Formaalet for Fiskernes Virksomhed maa jo nemlig være at gjøre Fiskeriet saa indbringende som muligt, og heri er det, at Lovgivningen skal bistaa dem ved at følge tilvejebragt en Ordning af de herhen hørende Forhold efter de Krav, som det nævnte Formaal selv stiller. Til dette Formaalets Opnaelse hører da, at Fiskeriet drives saaledes, at det ikke udtømmes i Nutiden, men bevares til Eftertiden; thi det er upaatvivlelig en meget økonomisk Fremgangsmåde at fortære og opbruge en Indtægtskilde, der ved en fornuftig Brug kan bevares og vedblive at give Udbytte. Der maa derfor tilstræbes en Ordning, hvorved der baade for Nutiden indvindes en saa stor Indtægt som muligt, og Fiskeriet dog holdes vedlige til Fremtiden. Hertil udtræves selvfølgelig, at Nutiden ikke bruger Fiskeriet saaledes, at Fiskebestanden ødelægges eller formindskes mer end tilbørligt, eller at Betingelserne for Fiskenes Liv tilintetgjøres, hvormed Fiskeriet falder bort. Der er nemlig den Gjendommelighed ved den Erhvervskilde, vi her have med at gjøre, navnlig naar vi alene holde os til Havfiskeriet, at Rilden bringes til at flyde alene ved Naturens Virksomhed, uden at Menneskets Kunst i nogen Maade, der er værd at tale om, formaar at understøtte denne Virksomhed. Vi maa nøjes med de Fisk, Naturen yder os; selv at frembringe dem eller fremstykke deres Formering ere vi ude af Stand til. Vi vide ialtsald ikke, at det endnu er lykkelig at gjøre den kunstige Udflækning frugtbringende for Havfiskeriet. Derfor er det ogsaa